

[Indenrigs- og boligministeren.]

lejerne, så længe vi har det boligunderskud, som vi i øjeblikket må konstatere.

Det ærede medlem hr. Holger Larsen var iøvrigt inde på, hvad vi skulle gøre i det tilfælde, at lejen i 1939 var meget høj, idet en 30 pct.s forhøjelse i så fald ville virke meget hårdt. Jeg skal heroverfor gøre opmærksom på bestemmelserne i lovforslagets § 161, stk. 5, hvorefter huslejenævnet har en mulighed for at skride ind overfor yderligere husleje-forhøjelse.

Det ærede medlem henledte iøvrigt min opmærksomhed på de vanskeligheder, der vil være forbundet med at sikre en forsvarlig vedligeholdelse af ejendommene i saneringskvartererne, og pegede på, at boligtilsynslovens § 12 bør suppleres med bestemmelser, der giver boligtilsynsrådet magtmidler i hænde til at gennemtvinge de vedligeholdelsesarbejder, som rådet i henhold til den nævnte paragraf har hjemmel til at kræve gennemført. Dette spørgsmål kan jo overvejes; men der er allerede en udvej for at gennemføre pålæg om udførelse af vedligeholdelsesarbejder, idet forslagets § 235 indeholder en bestemmelse om, at unnlader udlejereren at opfylde denne forpligtelse, kan nævnet på lejerens begæring give lejereren et afslag i huslejen.

Til det ærede medlem hr. Lorentzen vil jeg gerne sige, at jeg syntes at kunne konstatere, at de tanker, det ærede medlem nærede med hensyn til en videre udvikling af huslejepolitikken, og de tanker, jeg har givet udtryk for i vort forslag, i princippet ikke afviger så stærkt fra hinanden. Det ærede medlem afviste tanken om allerede nu at inddrage en eventuel konjunkturgevinst for grundejerne, idet han mente, at man burde vente og se, om konjunkturgevinsten kom. Det ærede medlem kom i denne forbindelse ind på, hvorledes forholdene udviklede sig efter den første verdenskrig, hvor man i 1920'erne konstaterede en forskel mellem huslejen i det gamle byggeri og den i det nye byggeri på ikke mindre end 40 pct. Også jeg har studeret udviklingen på daværende tidspunkt, og det er netop erfaringer fra dengang, der har været baggrunden for det nu foreliggende lovforslag. Huslejen steg fra 1916 til 1924 i de gamle lejligheder med ca. 48 pct., og med den gradvise afvikling af huslejekontrollen fort-

satte denne stigning efter 1924, således at lejen i 1940 lå op imod 40 pct. over lejen i 1924. En meget væsentlig del af denne stigning var en konjunkturgevinst, som det vel havde været rimeligt at det offentlige fik mulighed for at inddrage.

Det ærede medlem var iøvrigt inde på, at der bør være en rimelig forskel på lejen i nyt og gammelt byggeri, og at mange, navnlig unge, foretrækker moderne og væsentlig dyrere lejligheder. Mon det ikke snarere er sådan, at de unges ønsker om at få en moderne lejlighed som oftest hænger sammen med, at det er den eneste mulighed for dem til at få en lejlighed? Her i København er det således, at de unge nygifte — og også andre — bogstavelig talt presses ud af byen, fordi der ikke er lejligheder at få, og så må de ud i dyrere lejligheder. Selvfølgelig er vel nok mange af de unge glade for at få en ny, moderne lejlighed; men jeg har erfaringer for fra de torsdagsmodtagelser, jeg har, at det, det først og fremmest drejer sig om for de unge såvel som for mange andre, er i det hele taget at kunne få en lejlighed for sig selv.

Det ærede medlem hr. Lorentzen henledte opmærksomheden på, at grundejerne ved at få denne generelle husleje-forhøjelse på efterhånden 30 pct. ville miste en række fordele, som den nugældende lov giver dem, herunder bl. a. adgangen til at overvælte stigningen i skatter på lejerne. Men det er jo ikke tilfældet. Adgangen hertil bibeholdes i henhold til § 40 i samme omfang som hidtil.

Jeg skal ikke sige meget i anledning af det ærede medlems bemærkninger om tofamilieshusene. Jeg har allerede gjort nogle bemærkninger herom og udtrykt mine betænkeligheder ved at gå for vidt med hensyn til at lade ejeren få adgang til at opsigte lejereren. Jeg mener ikke, det er rigtigt at gå synderligt meget længere, end forslaget anviser, så længe de nuværende boligvanskeligheder består. Jeg er ganske klar over de tragedier, der udspilles i mange af disse tofamilieshuse, hvor nerverne bliver tyndslidte hos begge parter og samværet bliver næsten uudholdeligt; men på den anden side må forholdene, som de nu engang arter sig i øjeblikket, medføre, at man på dette område viser nogen forsigtighed.

Det ærede medlem hr. Lorentzen ønskede en friere dispositionsret for ejeren i relation